

De fakkel wordt overgedragen

Opeens hoor ik mijn naam. Professor Esther Mombo leest de namen voor van de voorouders, vrouwelijke theologes van de oude garde die zich ingezet hebben voor de erkenning van vrouwen in kerkelijk leiderschap en die een voorbeeld zijn voor de jonge generatie theologes. Het is maandag 23 juni. We bevinden ons in een grote kerkhal in Nairobi. Misschien wel 200 theologes zijn op die dag bij elkaar gekomen om feest te vieren. Jonge en oudere vrouwen, studentes, predikanten en drie bisschoppen, de meesten uit Kenia, een aantal uit negen andere Afrikaanse landen en een groep uit Nederland. We vieren het feit dat ruim 30 jaar geleden de eerste vrouwen in Kenia geordineerd werden, d.w.z. bevestigd in het ambt van predikant. We vieren wat bereikt is. We zijn ons bewust van de vaak grote strijd die geleverd is tegen diep gewortelde patriarchale structuren in kerk en maatschappij. En we kijken naar de toekomst die wij mee gestalten geven.

Onderdeel van het feest zijn twee ceremonies waar de ouderen bedankt worden voor hun baanbrekend inzet en waar ze de fakkel over dragen aan de jonge generatie. Het raakt me als ik onverwachts mijn naam hoor als deel van de groep die geëerd en bedankt wordt. Ik had me eigenlijk nooit zo zeer als voorvechtster gevoeld. Toen ik 32 jaar geleden in de Lutherse kerk in Duitsland geordineerd werd was ik geen uitzondering meer. Pas de laatste jaren sinds ik als studentenpastor werk met internationale studenten en regelmatig in oecumenische vieringen voorga, besef ik dat het niet vanzelfsprekend is dat ik diensten leid, zeker niet voor katholieke studenten. In die zin ben ik een rolmodel voor de studentes.

In Nairobi worden we naar voren geroepen op het podium. De oudste van ons is Mercy Oduyoye, een Ghanese vrouw boven de 80, eerste Afrikaanse feministische theologe, een echte voorvechtster en voormoeder voor alle Afrikaanse theologes, inspirerend, vol energie, sterk en mild tegelijk. We staan in een lange rij en dan komen even veel jonge vrouwen op het podium met een kalebas in hun hand. Ze geven aan elk van ons een kalebas als teken van respect en dankbaarheid. Wat een prachtig gebaar. Het doet me anders naar mezelf en mijn rol als predikante kijken.

Dan is het tijd om als ouderen de fakkel over te dragen aan de jonge generatie. We steken allemaal een waxinelichtje aan - die hebben we in onze bagage mee gebracht uit Nederland. De jonge theologes worden uitgenodigd om een lichtje in ontvangst te nemen. Een grote groep jongeren stormt het podium op en laat zich graag een kaarsje overhandigen, bereid om het licht brandend te houden. Gauw zijn de kaarsjes op en als

er nog iemand naar me toe komt leg ik spontaan de hand op haar hoofd en spreek een zegen uit. Ik kijk naar die jonge vrouwen. Een aantal van hen heb ik in Nederland ontmoet tijdens hun master studie in Kampen en Groningen. Zij en hun collega's zijn er klaar voor om een belangrijke bijdrage te leveren voor de bevrijding van vrouwen uit onderdrukkende situaties en gemotiveerd om als vrouwen leiderschap in de kerk op zich te nemen en aan een nieuwe kerk en samenleving te bouwen die echte partnerschap tussen vrouwen en mannen mogelijk maakt. Moge Gods Geest hen blijven bezielen.

Waltraut Stroh